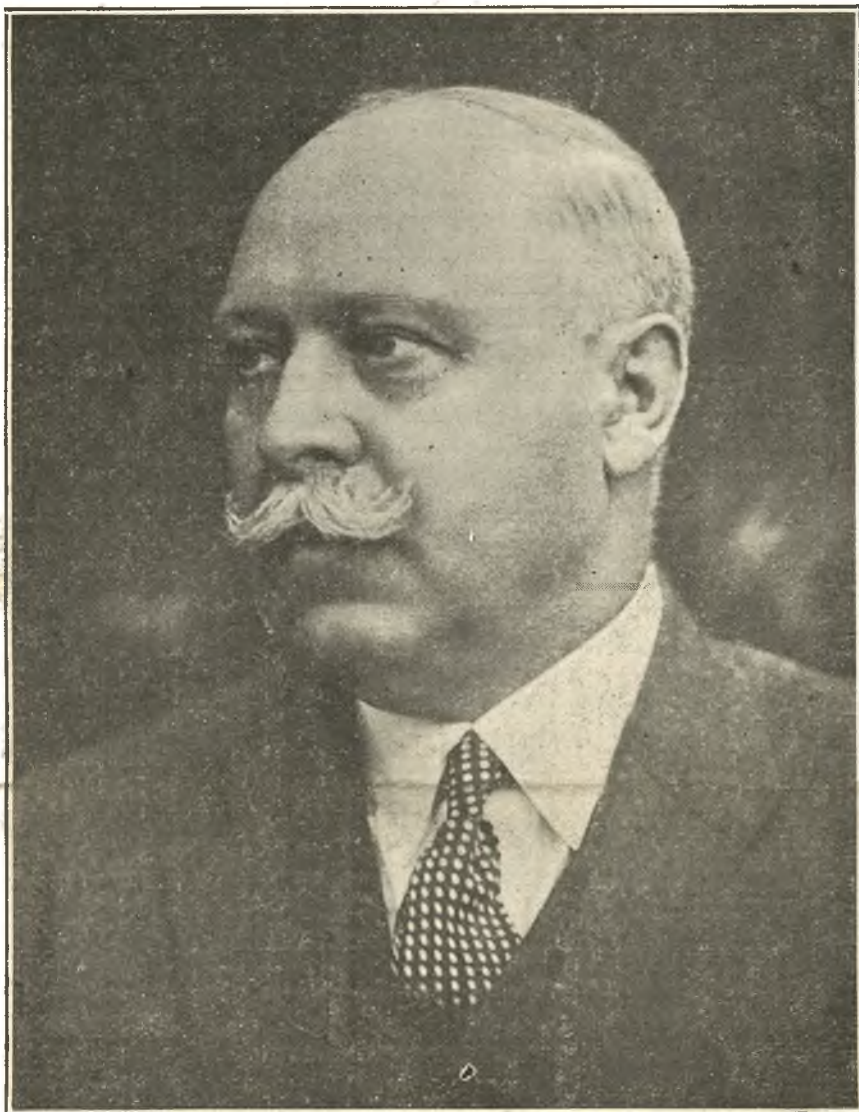

Пам'яті Олександра Кошиця

Перед
свіжою
могилою
бл. п.
Професора
Олександра
Кошиця
клонить
голову,
а Достойній
Вдові
слова
великого
жалю
та глибокого
спочуття
висловлює
Союз
Українок
Америци.

ЕЛИНОР РОЗЕВЕЛТ ПРО РАСОВІ НЕЗГОДИНИ

Відвідуючи у перше в Нью-Йорку публичний шпиталь, заложений вісім місяців цьому з ціллю не робити ніяких расових різниць ні у приймаючій недужих, ні в доборі працівників — дружина президента висказала перед газетними репортерами свої думки про расову рівність.

“Є дуже нерозумно говорити загально про соціальну рівність, не беручи під увагу цього, що взагалі про рівність людей мож говорити тільки у відношенні до поодиноких людей рівного собі духового та умовного ступня. Ніхто не може наказати мені, кого я маю запросити до себе на обід, ні заборонити приходити до мене людям, які мені до вподоби. Чи я вважаю їх собі рівними — це виключно моя особиста справа. Коли говоримо про якунебудь рівність в державі, то це

є рівність усіх горожан Америки перед приписами закону”

До повстання дразливих расових питань у Америці причинилося на думку п-ні Розевелт теж це, що емігранти різних народів, приїздили у Америку творили свої окремі групи, надто замкнені у собі перед явищами загально-американського життя. Але це теж цілком недорічне твердити наприклад що така національна група, чи ціла темна раса в Америці у дану хвилину може проявляти такий самий політичний погляд, голосувати у однаковий спосіб і т. п. Ніколи не було такого випадку, щоб усі Мурина віддали свій голос на одного кандидата, ані ніколи не буде у будучому. Люди все є окремими сотворіннями, які будуть різнитися між собою без огляду на це, чи у них такий самий, чи відмінний колір шкіри, чи їхні предки прийшли з одного краю, чи були розсіпані по цілому світу.

КНЯЖНА ЮЛІАННА ГОТОВИТЬСЯ ДО ПОВОРОТУ

Наступниця голандського престолу, княжна Юліанна, що враз з дітьми живе на вигнанні у Канаді — готується вертати у Голандію з першою хвилиною, як цю країну визволять з нацистичного панування. Вона покинула вже Канаду, оставляючи там дітей під опікою і прибула літаком у Лондон.

Живучи чотири роки в Оттаві вона оставила по собі найкращий спогад. Мешканці Оттави щоднини стрічали її на вулицях міста, чи то за покупками, чи спішучись до суспільної праці. Життя княжни у цей военний час нічим не різнилося від цього, яке веде кожна жінка мати у краю. Не маючи домашньої прослуги, Юліанна у Канаді сама виховувала своїх дітей, клопоталася кухнею та домашніми порядками. При цьому находила час на працю для Червоного Хреста прода-

ЧИ НЕ ПІТИБ НАМ СЛІДАМИ?

Трох членів екекутиви Комітету Українців Канади, о. Др. В. Кушнір, посол Содомон та п. Косар, враз з членами Головного Виділу УК-Комітету в Америці відбули спільні наради в Нью-Йорку дня 13 і 24. вересня, ц. р.

Наради були першою в історії нашої заморської еміграції спробою звести на спільну, зорганізовану дорогу оба відломи українського життя у таких справах, де цього домагається хвилина: для політичної та матеріальної допомоги нашим братам у Європі.

Жалко, що у представництві Канади не було заступниці нашого канадійського жіноцтва — зокрема СУК, про якого діяльність говорено з признанням. Притягнення нашого жіноцтва до такої об'єднаної праці є необхідне, хочаб з цієї причини, що усюди тепер воно являється найактивнішим громадянським елементом.

А можеб так зїхатись представницям усіх наших жіночих організацій Канади та Америки та шукати спільної мови у справах, на яких вирішення не терпляче жде наше громадянське життя?

ючи різні речі на добуття фондів. У цей спосіб призьбрано 90 тисяч долярів на допомогу установі.

Діти наступниці престолу виховуються у Канаді нарівні з усіма дітьми.

З трох дівчаток найстарша ходить вже до публичної школи в Оттаві. Приводячи вперше донечку у школу, Юліанна прохала, щоб її дитину безумовно трактували так, як решту шкільної дівчороти, та щоб — коли це можливе — вчителька не розказувала їй казок про князівних.

Не сліз потрібно щоб ставать до бою!

Не слъози — силу й жар возьми за зброю,

Ту силу що любов у груди ле, Той жар, щоб думи в діло осусати,

Ту міць, щоб з злом боротись, а прощати

Все, чим тебе невїжа й злоба бе.

(Уривок з поезії
“На новий шлях”)

Уляна Кравченко.

НАШЕ ЖИТТЯ—OUR LIFE

Урядовий Орган Союзу Українок Америки виходить 1 кожного місяця.

Клявдія Олесницька, головна редакторка.

Всі статті й дописи посилати до редакторки.

Оголошення, передплати посилати до Централі, 866 Н. 7-ма вул., Філадельфія 23, Па.

Передплата в Злучених Державах \$1.50 річно, на пів. рока: 85 центів. В Канаді \$2.00 річно. Поодійове число 15 центів.

Official Organ of the Ukrainian National Women's League of America, Inc. — Published on the first of every month, 866 North 7th Street, Philadelphia, 23, Pa.

Editor Mrs. Claudia Olesnicky, 151 East 81st St., New York City.

Send all articles and news items to the editor.

Subscription in the United States \$1.50 per year — 85 cents for 6 months. Subscription in Canada \$2.00 per year. Single copy 15 cents.

Advertising rates furnished upon application. Business communications, subscriptions, and advertisements are to be sent to the Administration Office, 866 N. 7th St., Philadelphia, 23, Pa.

Entered as second class matter July 8, 1944, at the Post Office at Philadelphia, Pennsylvania, under the Act of March 3, 1879.

Важні Події і Наші Діти

Чи треба держати дітей осторонь цих великих подій, які переживаємо? Чи треба запрятувати безжурну дитячу голівку такими справами як війна, голод, недуги, смерть, перед якими навіть заправлені нерви дорослої людини нерідко здригаються, а то й не видержують? Чи годиться у самій провесні давати дитині нагоду пізнати, що по світу терня розсипане пригорщами, а щастя чергується з терпінням?

Ще у недавні часи погляд родичів на цю справу був відмінний, як наший. Вважалося навіть доказом окремої дбайливості та батьківської любові це, щоб дитину якнайдовше хоронити перед нелегкою дійсністю життя. Що більше: навіть усі так звані "поважні справи" — це усе над чим дорослі говорять, коли зійдуться разом — і це вважалося чимось, до чого дітям не можна вступати. Коли дитина найшовшись у товаристві дорослих важилася перебити розмову та додати свою заввагу, бо горіла з цікавості довідатися чогось більше — це вже був доказ її невиховання та вчинок гідний кари. "Иди бався, бо старші говорять про це, чого тобі не треба знати!" або — "Не мішайся до розмови старших!" — Це були дві головні виховні засади, коли йшло про відношення дітей до світу дорослих.

Дитина мала рости серед безжурних забав та радощів так довго, як дозволяли на це обставини, залежні по найбільшій часті від батьківської кишені. Навіть початок шкільного навчання не давав дитині багато нагоди познакомитися зі складними справами практичного життя, бо й шкільні предмети і ціла виховна система школи зміряли лиш до цього, щоб дати дитині якнайбільше книжкового знання. Це, що складна людська природа, яка хоче знати, все охопити, приходить у дитини до голосу вже від найменших літ — це була проблема незнана, непросліджена і тому легковажена у вихованні дитини. А дивитися на малого хлопця з деревляним коником у руці, чи дівчинку похилена на ляльку, як на малих громадян, на яких ждуть обов'язки у народі — нікому навіть на думку не приходило.

У наші часи ми вже дітей вважаємо частиною народу, яка завтра має заступити своїх батьків. І у школі чи дома виховуємо їх так, щоб нічого чужого не було для них у цьому світі, у якому колись стануть вони за кермою.

Без сумніву, є справи і події, про які дітям не треба знати. Але це справи, що про них старші не повинні голосно балакати; Зате про події, що хвилюють народом, чи стрясають світом — треба з дітьми говорити, треба їм дати нагоду жити в атмосфері цього всего, що впливає на життя дорослих, і то дати їм нагоду жити серцем та розумом. Пояснюймо дитині війну, неволю, національні кривди чи людські нещастя так як самі їх відчуваємо. Не так, як розказувалиб дитині про тайну небесних планет чи силу електричного струму: спокійним голосом, погідно та розважно. Про це, над чим боліє наша душа говорім дітям у хвилі, коли вона болить нас найдуше. Хай дитина побачить слези в наших очах, чи почує схвильований голос, бо тоді найкраще зрозуміє вона, що тут іде про щось важне, велике, небуденне. Сягнім пам'яттю у наші дитинячі літа і пригадаймо собі: чи ж не слези мами за впавшим Львовом, чи ж не батьковий піднесений голос над несправедливістю повоєнного мира не був цим, що вчило нас відчувати великі події, хоч може ми й не розуміли їх так, як дорослі? І відчувати їх так глибоко, що воно на довгі літа оставило слід на нашому ідейному світогляді, любови, батьківщини, патріотизмі.

Стефа Ляшинька

Невістка Богдана Хмельницького

Роксана стала невісткою мого гутнього Богдана Хмельницького і дружиною його сина Тимоша не по добрій волі. Пляни Богдана, що шукав по всій Європі союзників до війни з Польщею, спиралися м. ін. й на союзі з тодішнім володарем Молдавії Лупулем Василем, а подружжя гетьманського сина з наймолодшою дочкою Лупула мало той союз закріпити.

Лупул був одним з найвизначніших господарів Молдавії. За 30 літ свого панування (1624—1653) він зробив з дикої країни своїх предків державу, дав їй закони, друкарні, школи. Сам пливав у багатстві й не диво, що для трьох своїх дочок шукав що найменше королівчів. Так вийшла заміж перша його дочка (за когось — невідомо й досі), друга — Марія — стала дружиною литовського князя Радівіла, а до Роксани, наймолодшої, як каже літопись та найкращої, сваталися без успіху і семигородський князенок Ракочі Зігісмунд і польські магнати Потоцький та свояк відомого Яреми Вишневецький.

Серед цього, з 1650 р., нечайно приходять посли від Богдана Хмельницького, в очах Лупула людини зивького роду та ще й бунтівника проти Польщі, з якою він бажав жити у згоді. Лупул відмовив.

Але на тому не скінчилося. Богдан переказав гордому молдавінові, що Тимош прийде до Яса по жінку сам, зі сто тисяч сватами. В вересні 1650 р. кордони Молдавії перейшли татари, попереджуючи велику

козацьку армію під проводом Тимоша. В Молдавії вибухла паніка: Лупулеву з Роксаною, сином та братами чоловіка втікла з Яса до твердині Пятра-Нямца, Лупул втік у гори Капотешті, а залишена в Ясах залогом здала місце козакам, що спалили його з двором і всіми передмістями. Трон Лупула почав хитатись, султан; біля якого крутилося повно кандидатів на престіл, почав йому погрожувати. Володар Молдавії після послів, обіцяючи Роксану Тимошеві, передав йому теж багаті дари і Тимош, вірючи майбутньому тестеві на слово, завернув до хати. Та ледви Лупул усадовився на престолі, забув не тільки про обіцянку, але й видав пляни, з якими Богдан звирився йому, як сватові, Польщі. У висліді — Берестечко й мир у Білій Церкві, на яким Хмельницький зя-

(Продовження на Стороні 8-ій)

Там, де суворі береги
І гострий вітер океану —
Пісень розквітли кетяги
Про далеч соняшну й незнану.

Про край далекий і ясний.
Що безміром козацьких прерій
Послався на малах мовчазних
Під барвами чужих імперій.

Розквітло серце, мов полин,
Пахучим а гірким дурманом:
Чом не твого це неба синь,
Чому не твій цей свіжий ранок?

В мандрівках по чужих світах,
В жорстоких іспитах і змінах
Ти наче казка золота,
Далека й рідна Україно!

Н. Ливицька-Холодна

Визволення європейських народів з нацистичного ярма — це вже справа найближчого часу. Та чи буде воно рівнозначне з волею дня українського народу — багато потверджень на це годі найти. Але як іскорка на овиді миготить надія, що — щоб не було — ми загинути своїм братам на Україні не дамо. Звідтіля, з цю вільною благословенною країною допоможемо їм, зодягнемо та накормимо. Будемо збирати та слати щедро і від серця — хоч може не всі у однаковий спосіб. Як усе між нами, найдуться такі, що й на цій допомозі нещасній Україні схочуть зробити дешево, галасливу славу собі, чи своїм поклонникам. Найдуться такі, що давати-муть лиш на це, щоб про них писали, збирати-муть, щоб приподобатися цим, які від віків наживають добром української землі.

Про цих усіх не згадуємо нашим дітям! Але розкажім їм від серця, зі слезами в очах та з голосом повним спочуття про це, що гинуть маленькі українські діти — з голоду, холоду та від недуг. І вони, малі Американці українського роду можуть цих своїх побратимів та посестер зза моря ратувати. Нехай відмовлять собі дрібку солодощів, забавки та розваги, а пічнуть збирувати грошенята на допомогу нещасливим українським дітям.

Наші діти тут цю просьбу виповнять — про це нема сумніву. Вони ж Американці, з широким, добрим, та спочутливим серцем. І хоч не зберуть мільонів — то зберуть і жертвують найчистіший гріш між цим, що піде від нас, американських Українців на допомогу Україні. А ми, мами, доглянемо, щоб воно сталося!

Клявдія Олесницька.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ СУА

Шановні Членки Сюзьянки!

З причини дуже поважної недуги моєї дочки, я мусила перервати організаційну поїздку — відвідини відділів СУА.

Про цю канечну зміну в планах поїздки я зараз же й повідомила листовно ті відділи що мали призначені збори в днях до кінця вересня й перші дні жовтня. Вірю що вони успіли ще збори відвідати.

Поїздку буду продовжувати від половини жовтня, після плану поданого в цім числі Нашого Життя. Відділи які не встигну відвідати до 20 грудня, відвідаю після Різдвяних свят, і про те вони будуть листовно повідомлені.

Олена Лотоцька, голова СУА.

— :: —

Рік 1945 буде Ювілейним Роком Союзу Українок Америки, 20 років існування нашої організації.

З тієї нагоди будуть проголошені:

- 1) Кампанія за новими членками до відділів СУА;
- 2) Ювілейний Дар СУА, який дасть змогу нашій організації розвинути кращу діяльність;
- 3) Нова колонна в "Нашім Житті" п. з. Наші матері золотної зірки, про яку ширше подано в цім числі.

Віriamo що відділи СУА доложать усіх старань щоб цей Ювілейний Рік достойно перевести на більшу славу Союзу Українок Америки.

— :: —

Завважуємо що жертви на пресовий фонд СУА дещо змаліли. Невже-ж ми так скоро, остигли до так довгожданого і бажаного самостійного часопису "Наше Життя"?

З листів до Централі видно що членки бажалиб побільшити число. То дуже гарно, але чи можемо пускатися на бистру воду, коли не видно ясно другого берега? Певно скажете що до відважних належить світ, так то правда, та ми в Централі не можемо зробити нічого без вас шановні членки й читачки, хоч як булиб ми відважні. Не можемо наражувати нашої організації на розчарування й довги.

Для того профимо вас будьте терпеливі й працюйте щиро щоб дати можливість вашим бажанням стати дійсністю. Все залежить від вас.

З нагоди Ювілею складаємо найсердечніші побажання дальшого успіху в праці відділам 46 і 48 СУА у Філадельфії, які обходять своє свято в днях 1 і 8 жовтня ц. р. Щастя Боже!

В СПРАВІ ФОНДУ ДОПОМОГИ

На конвенції СУА 1943 році в Нью Йорку прийнято між іншими резолюцію в справі повоєнної допомоги Рідному Краєви. Рішено, що відділи СУА мають зараз же братися за підготовку фондів для цієї допомоги, щоб бути в кожній хвилині готовими дати таку поміч. Рішено теж що Союз Українок Америки має повести таку акцію, якщоб на протязі двох років не витворився загальний, громадський Комітет Допомоги Рідному Краєви. Колиб такий комітет створено, Союз Українок Америки має з ним співпрацювати.

Про те рішення відділи СУА були повідомлені обіжником і в "Нашім Житті" в рубриці "Вісті з Централі СУА"

З огляду на те, що такий громадський Комітет Допомоги створено, ми закликаємо наші відділи ставати в члени цього комітету, як члени дійсні за сплатою 10 дол. і виповненням аплікації, і членок СУА ставати членами спомагаючими, за оплатою 5 дол. від особи.

Жалуємо, що з браку місця в "Нашім Житті" не можемо поміщувати усіх комунікатів Українського Американського Допомогового Комітету, але цією дорогою закликаємо наше зорганізоване жіноцтво до повної кооперації з тим комітетом.

Членські вкладки й гроші на фонд допомоги просимо посилати на адресу:

Ukrainian American Relief Committee,
847 North Franklin Street, Philadelphia 23, Pa.

На другий місяць, 7 листопада Злучені Держави мають федеральні вибори. Америка буде вибирати нового президента і його заступника, а в деяких стейтах також сенаторів і конгресменів.

Сюзьянки, ми теж є американськими горожанками й ми маємо брати участь в цих виборах, даючи голос на кандидата, якого вважаємо найкращим провідником нашої Держави. Ідть й голосуйте. Не занедбуйте обовязку й не тратьте привілею яке дісталисьте ставши горожанкою Злучених Держав Америки.

НАШІ МАТЕРІ ЗОЛОТОЇ ЗІРКИ

Таке вже невимолите право у війні: ці, які ідуть до побіди, наступають вперед та проганяють ворога — мусять за це дорого платити. Наша героїська молодь зрошує своєю кров'ю кожну пядь землі, що її вивольює спід ворожого ярма. І кожної днини десятки — сотки американських родин дістають вістку про це, що воєнне жниво саме скосило молоде життя когось, хто був для них таким близьким та дорогим.

Кожної днини приходять такі вістки, і кожної днини впливає над ними якась Мати. Ця, що піклувала, ночей не досипляла і роєла у гордошах, що виховала сина собі на щастя, а батьківщині на славу. Виправляла, благословила на тяжку вояцьку долю і кожного вечора на вколішках благала Господа, щоб вернув домів її сина. Найдорожчу дитину.

Але Провидіння що инчого присудило. Призначило для її сина найкращий, найбільш почесний рід смерти: віддати життя за волю і щастя других. Довгі покоління будуть гордитися та передавати собі пам'ять про цього у роді, який боронив батьківщину та не жалів для неї життя.

Чимало молоді з українського роду полягло вже у цій війні. Приходять вістки, що ось цей, чи другий, який ви-

ростав на наших очах, співав нам у церкві, хорі, державсь нас та любив це, що наше рідне, — що він на все остане у чужій, холодній землі. І видається нам, що це хтось з нашої родини. Стискається серце, а думки повертає до Цьої, з якою найбільше спочуваємо: до Матері героїської жертви. І якщо вона одна спосеред нас, ця, з якою ми зжилися у Союзі Українок — ми наче рідній сестрі висловлюємо спочуття та бажаво облегчити терпіння.

Але на цьому ми не хочемо кінчити. Ідучи за прикладом цього, як американське громадянство шанує та вирізняє ці матері, яких сини полягли у війні — ми, Сюзьянки, беремо на себе почесний обовязок відзначити Наші Матері Золотої Зірки. "Наше Життя" від нового року міститиме на своїх сторінках світлина матерей, членок СУА, яких сини полягли за Америку та волю для всіх поневолених. Відділи СУА подбають, щоб імена цих матерей не пропали, відістануть їх знімки та покриють кошти відбитки у журналі. Про це будуть поміщені точні вказівки у Вістях СУА. До цього часу прохаємо Вас, Сестри Сюзьянки: пригорніть, та розрадьте цих спосеред нас, яким належить наша найбільша важливість та спочуття. Пошануйте Наші Українські Матері Золотої Зірки!

ОРГАНІЗАЦІЙНА ПОЇЗДКА

Відділ 44, Бостон, Маєс., дня 15 жовтня.
Відділ 45, Манчестер, Н. Г., дня 17 жовтня.
Відділ 34, Коговс, Н. Й., 19 жовтня.
Відділ 49, Боффало, Н. Й., дня 22 жовтня.
Відділ 50 Боффало, Н. Й., 24 жовтня.
Відділ 30 Клівленд, Огайо, 28 жовтня.
Відділ 14 Клівленд, Огайо, 29 жовтня.
Відділ 11, Йонгставн, Огайо, 31 жовтня.
Відділ 7 Акрон, Огайо, 2 листопада.
Відділ 36 Шикаго, Іл., 5 листопада.
Відділ 16 Детройт, Міш., 9 листопада.
Відділ 31 Детройт, Міш., 11 листопада.
Відділ 5 Детройт, Міш., 12 листопада.
Відділ 37 Детройт, Міш., 15 листопада.
Відділ 23 Детройт, Міш., 18 листопада.
Відділ 26 Гемтремк, Міш., 19 листопада.
Відділ 27 Питсбург, Па., 22 листопада.
Відділ 29 Боллтімор, Мд., 26 листопада.
Відділ 1 Нью Йорк Ситі, 5 грудня.
Відділ 3 Нью Йорк Ситі, 6 грудня.
Відділ 4 Нью Йорк Ситі, 7 грудня.
Відділ 8 Бронкс, Н. Й., 9 грудня.
Відділ 21 Бруклін, Н. Й., 10 грудня.
Відділ 32 Бруклін, Н. Й., 12 грудня.
Відділ 53 Бруклін, Н. Й., 13 грудня.
Відділ 18 Джемейка, Н. Й., 14 грудня.
Відділ 43 Вайтстон, Н. Й., 16 грудня.
Відділ 22 Джерзи Ситі, Н. Дж., 17 грудня.
Відділ 35 Озон Парк, Н. Й., 19 грудня.

Відділи: 2 і 15 в Честер, Па., 40 в Аллентавн, Па., і 19 в Байон, Н. Дж., будуть повідомлені листовно про збори що будуть у них після Різдвяних Свят, 1945.

Просимо уряд відділів доложити старань щоб на ці організаційні збори запросити якнайширший круг українського жіноцтва. Треба постаратися теж, де є можливість заложити молодечий відділ СУА, щоб теж запросити молодих жінок і дівчат.
ЦЕНТРАЛЯ СУА.

Theodosia Boresky

Woman's Role In The History Of Ukraine

In reading some of the earliest annals of Ukraine's history it was pleasing to discover that in the beloved land of our forefathers the women right from the very beginning of its history have always held equal place, equal rights and equal responsibility shoulder to shoulder with their men.

Never in Ukraine's history have the women been forced to suffer the humiliating imposition of guardians appointed over them to manage their property and personal wealth. On the contrary, the Real and Personal Property of each woman remained exclusively her own even when she married. She used the seal of her father's house and signed her maiden name to all legal documents when disposing of her property. She was under no obligation to ask anyone's permission to use her wealth and property as her reason dictated. (Note: It was not until the later centuries when woman became the chattel or personal property of man did she begin to lose her personal identity and freedom of action as an individual).

As a result of the many rights and privileges enjoyed, there grew also heavy responsibilities which these independent, emancipated women of Ukraine, centuries ago, met admirably well without its seeming to detract anything from their efficiency as wives, mothers and home-makers.

The influence of the Ukrainian woman in her communal national life was of so great an importance that there are many references to these accomplishments in the earliest chronicles.

The first of these prominent women leaders was queen Olga, wife of Ihor. The chronicle discloses that as successor to her husband's throne she was not content to remain merely a puppet ruler but by her many acts of astute diplomacy and military skill succeeded in intelligently directing her country's destiny in the national wars of the Poliani tribe (to whom the term "Rus" or Rutheni was applied and whose state was described as located in the basin of the Dnieper river), carried on against the Derewlani, to one of victory.

Anna, beautiful daughter of Yaroslav The Wise, who married king Henry of France held an influential position in the political life of her country long after her husband's death.

The mother of prince Danilo, widow of Roman and ruler of Halich, displayed great proficiency in handling the affairs of state. At her husband's death she held conferences with her ministers and representatives of the provinces, organized an army and putting herself in command of it, courageously defended the holdings of the kingdom for her sons.

There were queens who in the absence or illness of their husbands managed the affairs of state so successfully occupied such an influential role in the political life of the times, battled so skillfully and boldly in the defense of their country, that they became as respected entities of the state

or government as their husbands. It is related that king Sviatoslav during his many wars with Rostislav invariably gave consideration to the counsel of his wife over and above that of his most trusted ministers.

The wife of Volodimir during his illness attended to all his royal duties taking upon herself full responsibility for making important decisions and signing royal documents, treaties and trade agreements.

Nastia Chahrova, common-law wife of Yaroslav of Halich, captained a band of warriors with whose help she controlled one of the major political parties of the principality.

The wives of many of the byoars (feudal lords) also took an active interest in the political and national life of their time although the stories of their accomplishments are not as many. Outstanding among them was the widow of Nizdela, who unfortunately interested herself in the politics of the Carpathian region of Halich to the detriment of the Ukrainians. She was so shrewd a diplomat that she persuaded her son-in-law Danilo to relinquish the city of Yaroslav to the Magyars in 1232 although this was both against the will of the people of the city and the Kozaks who followed him.

Another aspect of the life of the nation in which women deeply interested themselves was the church. Here the women played indeed a most significant role, organizing, establishing, building and heading various religious bodies. The most noteworthy of these women was Ivonne (Yanka) daughter of Vsevoloda Yaroslavich. Their ambitions rose to the extent of coveting the seat of the bishopric. Friends of queen Verkhoslava, wife of Rostislav, planned to place her in the coveted chair promising a wide following of churches. As a matter of fact, during the first one hundred years of Christianity in Ukraine it was really the women who assumed the greatest part of the task of organizing its various religious bodies such as the convents, schools and hospitals. Helen Chartoriyska, scholar and theologian, held an imposing position as abbess of a famous nunnery in which she invested a large portion of her estate. Another noblewoman, Helena Haylevich, well-known in Kiev religious circles, willed all her extensive property to the church, including her villa in Kiev, for the purpose of spreading the teachings of Christianity.

Not to be forgotten was a Ukrainian princess Sophia Chartoriyska who translated all the sermons for every Sunday and holiday in the entire year from the church Slavonic into the Ukrainian vernacular. No less in importance was the mother of Hetman Ivan Mazepa, Maria Mazepa, who headed one of the most famous Kievan cloisters and who greatly influenced her son's life. He came often to take counsel of his learned mother concerning his political affairs.

At the time of the Lutheran influence in Europe the protestant religion

also had some success among the women of Ukraine. Princess Hanna Koretzka was one of the first to adopt this new faith. Later, changes to the Latin rite became more widespread among the women than the men. Resistance to the new change resulted in fierce persecutions of the Orthodox adherents. Anna Aloyza Khodkevich a fanatical Jesuit adherent in 1636 went so far as to remove her famous father's body from the vaults of the Orthodox church to the cathedral built in her honor.

The women, during the chaotic period of the invasions of barbaric hordes into Ukraine, capably managed their husbands' holdings while they were away at war, successfully defended their kingdoms from the Turks and Tatars and the neighboring tribes. This was the period in which the heroism of the Ukrainian women made itself most apparent for they had every opportunity when they led their armies at war to learn how to handle proficiently all the arms at their disposal.

In 1505-1506 queen Anastasia not only effectively repelled the Tatar invasion of her fortified kingdom but adroitly outwitted an attack by the superior Lithuanian forces of king Michael Hlinsky who wanted to force her against her will into a marriage with him.

There were also women warriors who like the Kozaks made continuous raids upon neighboring tribes. The most frequently mentioned was Anna Borzobohata Kracenko who travelled everywhere with an armed force of followers with whom she delighted in breaking down fortifications and raiding the cities of the neighboring feudal holdings. With her aged husband's wealth, her dividends from church property and her personal property she did just about as she pleased. Nor would she heed anyone's advice, daring to battle even against the king's own armies. It seems that the only effective punishment for the behavior of this woman was to permanently exile her from her native land. Sophia Ryzinska was another fearless woman warrior who in 1600 stormed and conquered the fortified kingdom of the hated Koretzskis.

Other women of the ruling class who did not have the energy or perhaps the military skill necessary to settle the interests of their holdings by armed force took their disputes to the courts of law. Apparently they were well-versed in all the intricacies of the laws of those times for they defended their rights boldly and with eloquent wisdom in the highest tribunals of the land.

During the revolutionary Kozak period when Hetman Khmelnytsky ruled Ukraine the women were in their greatest glory. More than ever they were given opportunities to prove their mettle and to gain personal glory. In 1654 under the leadership of the wife of Captain Zavesney during the siege of Byshi by the Polish armies of Charnetsky the women fought together with the men to their last breath. Once they became aware of impending defeat the wife of the captain, Mdme. Zavesna, preferring death to capture, lit a barrel of gunpowder and jumped into its flames. Other women followed her example and threw themselves and their children into the river. Seventy women

who sought refuge in a cave on the outskirts of their city defended themselves until the enemy flooded it where the heroines preferred to drown rather than suffer ignominious capture by the enemy. (There is a famous painting by Staretsky called "The Siege of Byshi" in which Mdme. Zavesna is portrayed not as the wife but as the brave young daughter of the captain).

The most celebrated heroine in song and historical duma of the time was Helen of Vedmekivka who earned her right to fame during a Turkish invasion into Ukraine during Hetman Peter Doroshenko's rule, 1667-1668. When the Turks approached the city of Vedmedivka, Helen organized and armed its occupants and led them in a surprise attack on the Turkish encampment just outside the city's gates. She died in the battle but her courage so heartened the citizenry that they bested the Turks, demoralized their ranks and thus prevented the seizure of the city and its citizens from being taken away as prisoners to be sold in Crimean market as slaves. A song written about Helen says, "The priest's daughter of Vedmedivka felled seven hundred Turks from horses."

Not any less renowned were those women taken prisoners during the many Turkish and Tatar invasions into Ukrainian territory who became wives, concubines and handmaidens of the Khans and the Sultans and who were so skillful in gaining favor in the eyes of their masters that they attained positions of great prominence in Crimea. Worthy of remembrance from among them was Marusia Bohuslavka whose adventures have become immortalized in historic dumas and in literary masterpieces of which the poem "Marusia Bohuslavka" written by Ponteleymon Kulish in collaboration with his famous author-wife, Hanna Barvinok, is the greatest.

Equally favored by historic chronicles and in Kobzar dumas was Roxanna exquisitely beautiful priest's daughter from Rohatin, a city in the province of Halich who became the wife of Sultan Suleyman II (1495-1566), and who exercised a powerful influence over his life and consequently through him the political life of his people. There is also a story about another girl from Ukraine, wife of the Crimean Khan Islam Gerei, whom she induced to aid Bohdan Khmelnytsky. It is reported that she finally poisoned her husband because he had deceived Khmelnytsky at the battle of Zvantsem by taking many of the Kozaks prisoners and carrying off the army's supplies as booty from Ukraine.

Although life during this period of Ukraine's history was marked by unrest and fraught with danger for the women who fought with and led their armies their cultural development did not seem to suffer to any appreciable extent. The Syrian monk, Paul Alepo, who visited Ukraine in 1654, writes that the vast majority of Ukrainian women were literate. He states that he was surprised at the ease with which they could carry on intelligent discussions on philosophy and theology.

At the same time that Ukraine was gaining ever increasing independence under Kozak rule her women shared correspondingly increasing responsibi-

(Continued on Page 8)

ПРИ ГРОМАДСЬКІЙ РОБОТІ

Свято "День Батька" в Джерзі Сіті, Н. Дж.

Побіч святкування "Дня Матері" цього року наш відділ відсвяткував теж "День Батька" в останню неділю червня, з почину 22 відділу С.У.А. На свято зійшло поважне число гостей. Програму свята виконали шкільні діти під проводом преподобних Сестер Василіянок. Діти виконували свої точки, як деклямації, привіти Батькам, співи і танці, дуже широко і гарно, за що публіка нагороджувала їх рясними оплесками.

Вступне слово виголосив о. Світник Володимир Лотович, висказуючи велике вдовolenня в імені батьків та дякуючи жіночому Клубові за це, що перший раз в нашій громаді започаткували свято "День Батька". Він підкреслював про тяжкі завдання кожного батька, який дбає про добро своєї рідні, про добре християнське виховання своїх дітей, та про це, щоб тут на імміграції тримати їх при своїм українським народі, своїй церкві і мові.

Після промови, п'ятилітня Ілена Вагнер і чотиролітній Іван Гутей, побажали Отцю доброго кріпкого здоров'я на многая благая літа, і вручили в імені привної дівчорі прекрасний кошик квітів і кілька гарних дарунків. Зворушений Отець Світник, дякував як батько своїм шкільним діточкам за так милу несподіванку.

Другим бесідником був дорогий гість з Нью Йорку, Впр. о. Маріян.

В другій частині програми відіграв на гармонії вязанку українських і американських пісень дуже вміло і гарно 12-літній хлопець, Филип Кадубец з Асторії, Л. Ай. Святочну промову виголосила п-ні Клавдія Олесницька, редакторка "Нашого Життя". Привні, а зокрема членки С.У.А. радо витали дорогу гостю перший раз в нашій громаді.

Предсідниця Клубу, п-ні А. Вагнер представляючи привним шановну референтку, вказала на працю, яку дає вона для українського жіноцтва і нашого загалу.

П-ні Олесницька складаючи привіт від С.У.А. бажала відділові гарних успіхів, а до батьків і матерей говорила про їх тяжкі завдання як родичів під теперішню хвилину.

Поважне враження зробило на привних це, що п-ні Вагнер згадала про багатьох наших жіночок, які від нас відійшли, а лишні по собі синів, що тепер служать своєму краю. По черзі вказувала вона на сцену матерей, а це п. Параску Чалак, Марію Че-

лак, Еву Хитринь і Марію Біла, яка з трох синів-воєнків вже втратила одного на полі битви. Кожна з цих матерей дістала гарну китичку червоно-біло-синіх квітів.

Потім п. Вагнер, закінчуючи програму, подякувала преподобним Сестрам за труд приготування знаменитої програми, і всім другим, що причетились до звеличання Свята. Усіх привних запросила до спільної вечері, яку прилагодили членки клубу під проводом нашої господині пані Анастазії Тизів.

До столів засіло поважне число гостей. Підчас вечері промовляли: Отець Світник Володимир Лотович, п. Клавдія Олесницька, проф. Василь Гела, адв. Марцель Вагнер, п. П. Бенцал, голова Окр. Ради від С.У.А. в Нью Йорку, і п. Катерина Стефанович, членка Конт. Комісії С.У.А. з Брукліна, Н. Й. При вечері переведено збірку на "Наше Життя".

Членка 22 від. С.У.А.

ЕЛИЗАБЕТ, Н. ДЖ.

Дочки України, 24 відділ С.У.А. уладили пікнік на площі Українського Народного Дому. Цю нагоду використали ми, щоб зібрати дещо на добрі цілі.

І так, з зібраних грошей рішено дати \$5.00 на пресовий фонд "Нашого Життя", \$10.00 на Український Американський Допомоговий Комітет а решту, \$25.00 задержано в касі на прапор.

За уряд 24 відділу С.У.А.: М. Полевчак, голова; М. Герета, касієрка; А. Гнатюк, секретарка.

НЮАРК, ВІДДІЛ 28. С.У.А.

Старанням уряду, як також членкинь нашого відділу, відбулися у нас організаційні збори дня 10. вересня, 1944, в годині 4-ій пополудні в гали Юкраїніян Центр, Ньюарк, Н. Дж.

На збори приїхала п. Олена Лотоцька, голова С.У.А. Предсідателька п. Марія Настюк отворила збори вступним словом і представила п-ню Лотоцьку як нашу гостю, а усі привні привитали її радісно та зі щирим серцем.

Забравши слово п. Лотоцька представила працю С.У.А. від часу його оснування для добра і слави нашої дорогої батьківщини країни та нашого жіноцтва. С.У.А. буде в наступному році обходити 20-літній ювілей, з чого ми повинні бути гордими і ще завзятіше працювати та приєднувати нових членкинь. П-ні Лотоцька рівнож говорила про часопис

ЧЕРВОНИЙ ХРЕСТ ЛАГОДИТЬ РІЗДВЯНІ ДАРУНКИ

Пакування риздвяних посилок для воєнних полонених в Європі вже почалося. Уряд Американського Червоного Хреста проголосив, що працівники-добровольці почали вже працювати в Централі Пакунків АЧХреста, Честнат і 23 вул. у Філадельфії.

Філадельфійська Централь постачає пачку для кожного Американця, полоненого чи інтернованого в Німеччині. Передбачено побільшену квоту пачок, так щоб навіть ці, які щойно попадуть у полон в часі до Різдва — теж дістали риздвяний дарунок.

Централі Пакунків АЧХреста в Нью Йорку і Ст. Луїс працюють даліше над звичайними харчевими пакунками, які кожного тижня пересилається американським полоненим в Європі та на Далекий Схід, коли-небудь Японія дає дозвіл. У

"Наше Життя", заохочувала привних до цього, щоби як найбільше поширювати часопис "Наше Життя" не лиш між членкинями, але й поза нашою організацією, бо ж — як казала — це наше рідне, новонароджене дитя, і лежить на нас обов'язок його піддержати. Згадала теж про Червоний Хрест, щоби наше жіноцтво більше інтересувалося і приходило до праці. А також, щоби по можності жінки давали свою кров Червоному Хрестові.

Слова п-ні Лотоцької поділяли на привних, бо зараз вписалося гарне число нових членок.

Ми дуже вдячні п-ні Лотоцькій, що своєю промовою заохотила, піднесла і покріпила нас на душі.

По зборах була гостина з пиріжками, тісточками і чаєм, підчас якої п-ні Присяжна збирала \$12.50, на організаційні цілі. Зложили по \$1.00: п-ні: С. Присяжна, Марія Настюк, О. Матлак Павлусь, М. Сайко, Юревич, Зелінська, А. Лисак, А. Настюк, П. Хома. По 50 цнт. п-ні: Тесовська, С. Блазінська, А. Бартош, Т. Наміснак, Танчак.

Пелагія Хома.

цьому напрямі американський уряд робить безупинні зусилля.

Риздвяний дарунок американських полонених чи інтернованих буде складатися з: індики, сливкового пудінга, ковбас, масла, шинки, сира, буліону, чаю, меду, джему, цукорків, орехів, овочів, (сухих і в лушках, гуми до жуття, карт до гри, папіросів, тютюну, гри, стирочки і образка для прикраси стіти.

Уряд Червоного Хреста радить родинам полонених, щоби вживали звичайної пакункової наліпки для родин, якщо будуть посилати власні риздвяні дарунки. Бо після зарядження військової влади спеціальних риздвяних наліпок цього року не буде.

Середники комунікації в Європі стають щораз гірші. Тому треба висилати пачки вчасно, щоби вони вчасно дійшли до рук людей в європейських таборах.

ХОТЯТЬ ВЧИТИ ХЛОПЦІВ ЖІНОЧИХ РОБІТ

Виховна Рада міста Нью Йорку рішила впровадити уперше в хлопчачих школах пробне навчання фіжних т. зв. жіночих робіт. Програма навчання обійматиме такі предмети: харчознавство і відживлювання, улаштування хати, дбайливість про хатню обстановку, переховування та чищення одяжі, домашня опіка над недужими, бюджетування родинного приходу опіка над молодшими дітьми, гостинність і товариське життя та доцільне вживання вільного часу.

Ньюйорські виховники сподіваються, що навчивши хлопців повищих предметів, вони збудять у них більше зацікавлення для домашнього і родинного життя. Також сподіваються, що молодь навчиться краще навязувати та вдержувати відносини із сусідами, та маючи для цього відповідну товариську підготовку.

Усі предмети будуть впроваджені теж у школи мішані і дівочі.

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД НАШОГО ЖИТТЯ

Пані Стефанія Чапельська \$5.00.

УКРАЇНСЬКЕ ТОВАРИСТВО "ЖІНОЧА ПОМІЧ"
ВІДДІЛ З С.У.А.

устроює

ВЕСЕЛИЙ ОСІННІЙ ВАЛІ

В суботу, дня 21-го жовтня, 1944

в ST. GEORGE PARISH HALL, 217 E. 6th ST., NEW YORK

Початок точно о год. 7:30 веч.—Вступ 55 цнт.

МУЗИКА ЙОСИФА СІГУРА

БІЛЯ ХАТИ І КУХНІ

СТАРОКРАСВІ ПРИПИСИ

Грибкова юшка. В осени і в зимі грибів більше і вони дешевші, тому попробуємо зробити з них грибіву юшку на такий спосіб, як її робили наші мами чи бабуні:

Обібрати одну моркву, кусень селери, чверточку невеликої капусти і одну цибулю. Залити водою та вкинути волову кістку, або готового буліону. Пів фунта грибів вимити добре витерти до суха і не стягаючи верхньої плівки пократити на дрібні куски. Присмажити на маслі, аж добре зрум'яняться. Вибрати ярину, а моркву пократити дрібно та вкинути назад до юшки. Зробити жовту заємажку з одної ложки масла і ложки муки та заправити юшку. Як завариться, влити на неї "ляне тісто", і відставити, коли закипить. Тоді дати ложку-дві сметани. Щоб сметана не збилася в грудки — треба додавати до неї по ложочці горячої юшки і добре розправити. Аж тоді влити до всеї юшки.

Ляне тісто. До одного яйця дати ложку-дві муки, соли і молока стільки, щоб тісто було як сметана. Додавати усе по трошки і цілий час розколочувати. Лляти по мало на киплячу юшку; як раз закипить — готове.

Каляфіорова юшка. Зварити смак з ярини і костей, як на грибіву юшку. Окремо пократити на дрібні кусні половину, чи чвертку каляфіора — залежно від цього, скільки треба юшки. Дати ложочку масла, небогато води і під покринкою варити, аж змякне. Вибрати з юшки ярину, а вкинути зварений каляфіор. Зробити ясну засмажку з ложки масла і муки, розвести холодною водою і дати до юшки, нехай раз закипить. Мож влити на юшку ляне тісто, або подавати саму. Підправити ложкою квасної сметани.

Шпінат зі сметаною. Добре вимитий шпінат варити в подвійнім горщику (над кипятком) поки не змякне. Як остигне, посічи дрібно. Підсмажити ложку масла з ложкою муки розвести сметаною і до цього дати посічений шпінат. Пів зубця часнику розтерти на масу, дати до шпінату і усе раз підсмажити.

Начинювана капуста. На дві середньої величини головки капусти треба один фунт вербового, змеленого мяса. Намочити в молоці одну булку, витиснути і вимішати з мясом. Додати можку засмаженої дрібно січеної цибулі. Вбити два яйця, посолити, поперчи-

ти і все добре вимішати. Капусту пократити на чвертки і обварити в соленім кипятку 10 до 15 минут. Відцідити і посмажувати поза листки мяною начинкою. Стиснути до купки — можна обв'язати білою ниткою, щоб краще держалося. Виложити спід ринки пасочками бейкона, щоб капуста не пригоріла. Класти капусту і залити склянкою води з розправленою кісткою буліону. Варити під покринкою на легкім вогні, або печі, у печі. Зробити окремо засмажку з ложки товщу і муки, дати посічений на масу зубець часнику, розправити росолом з капусти, дати до ринки і усе разом поварити з 10 минут. Подавати з картоплею.

Швидкі тіточка. Склянка муки, склянка фармерського сухого сира і стількиж масла. Розмісити усе на гладке тісто, розтачати і викроювати лаланчики. Накладати по трошки овочевого джему і зліплювати по дві разом. Посипати цукром і печі у легкій печі на золоту краску.

ПРАКТИЧНІ ПОРАДИ

Посудину, у якій печемо мясо, треба добре розігріти в печі, поки вложимо у неї мясо, бо тоді воно скоріше рум'яниться, як теж менше димиться у печі. Не робити цього, коли ринка поливана, бо потріскає і плива.

Не держім помідорів довго у холодільні. Вони найбільше з усеї ярини та овочів втягають у себе запах цих харчів, які там переховуємо і для цього тратять багато на смакові.

Вичистивши столове срібло, вложім кусень камфори там, де його переховуємо. Вона захоронить срібло перед ржою.

Як склянка розібеться на підлозі — треба обережно зібрати більші кусні, а опісля грубим куском вогкої матерії легко згорнути дрібні кусні. Шматинку завинуту у папір і викинути сміття. Ніколи не змітати куснів скла щіткою; бо вони дістаються між прогалини у підлозі, а при ходженні витискаємо їх на верх, де можуть вбитися у ногу та скалічити когось з домашніх.

Пошукується — священика **Штефанка**, який у 1926 році був душпастирем в Савт Бранзвил. Прохається його самого, або цих, що знають його адресу, написати до Редакції "Нашого Життя", або до Централі С.У.А.

ШТУКА ГАРНО ЗОДЯГНУТИСЯ

Жінка, зодягнена зі смаком і добре — це не конче та, яка носить богату і дорогу одягу. Штука зодягання полягає на цьому, щоб жінка знала, який рід одягу найкраще підходить до її вигляду і у цьому роді вміла вибрати одягу, так щоб вона була гармонійна та становила цілість. Значить, купуючи: суконку, треба тямити, який плащ будемо з нею носити, краску, торбинки добираючи до черевиків, чи капелюха і т. д. Тому добре — головне жінкам середнього і старшого віку — держатися у одяжі спокійних красок, темніших, а з ясных т. зв. пастилевих відтінків. Та всеж-ще важніше за краску є це, щоб жінка зодягалася відповідно до цього, чи вона висока, чи низька, худощава, чи товста, бо для кожного типу жінки, люди, які працюють у моді, винайшли такі правила зодягання, що вони мають на меті закривати ріжні неправильности жіночого вигляду, так щоб кожна жінка була добре зодягненою.

Малій жінці треба зодягатися, так щоб вона видавалася більшою, високою, щоб не подобала на тичку. Також краска волосся та шкіри відграє роль при доборі одягу, бо це, у чому гарно білявці — не все буде надаватися чорнявій. Коли входимо у крамницю, щоб купити одягу — на ці позірні дрібнички там нам ніхто не зверне уваги. І хоч розвішана на вішаку, чи зодягнена на восковім моделі суконка буде прегарно виглядати — вона може стратити усю приманчивість з хвилиною, як зодягнемо її на себе. Бо вона не буде одягу для цього типу жінки, до якого ми належимо.

Кожна жінка належить до одного з трох типів, коли мова про будову її тіла: висока, середня, або низька. В що кожній з них одягатися? Висока не повинна носити надто обтислих суконок, матерій в поздовжні паси, малих капелюшків, торбинок та дрібних прикрас. Вона виглядає добре у рясних спідничках, суконках з великими кишенями, в довгих і широких рукавах. Матерії у великі зоризі поперечні паси, крати — усе для неї підхоже. Теж великі капелюхи, торбинки та мішанина кількох красок. Висока жінка, яка при цьому теж товстава — нехай не носить взористих матерій, а скоріш одну краску.

Жінка середнього росту, де що товстава — повинна носити суконки без паска, або з вузьким, широкі в раменах, бо при цьому став видається вузький. Виріз шії довгий, острий, довгі рукави. Зле виглядає у широкому плащі, або стисненому у пасі ласком. Найкращий крій — легко втягий до стану. Богато прикрас, короткі жакети, вузькі спіднички вкорочують на вигляд цілу стать.

Найтяще зодягнутися малій жінці — головне тепер, коли мода коротких суконок і так вкорочує вигляд. Ще пів біди, коли стать струнка і тендітна, бо тоді жінка виглядає молоддо, в щоб не зодягнулася. Але вже гірше з кругленьким типом! Та й для цих знайшли раду, і кажуть їм носити одягу без пасків, з матерій в дрібний взір або поздовжні паси. Вузькі спіднички та мужеські жакети дуже добре на них виглядають. Але жакет повинен бути довший. Вистерігатись за всяку ціну поясків инчої краски, або надто широких. Вони виглядають добре лиш на високій і худій жінці. Капелюх для малої жінки — це щось з малими крисами, а високим денком.

Якої краски одягу найкраще надається для чорної, русявої чи рудої? Для русявих дуже підхожа чорна, синя, зелена та пурпурова. Затеж т. зв. пастилеві краски надто бліді для білявок. Темноволосним жінкам добре в червоній красці, сірій, жовтій, рожевій білій. Для рудоволосих темні відтінки червоного і рожевого, брунатна краска, чорна і усі, які становлять гарний контраст з краскою волосся.

Жертуйте на Пресовий Фонд!

ТОВАРИСТВО ІМЕНИ ОЛЬГИ БАСАРАБОВОЇ

ВІДДІЛ 46 СУА

відсвяткує

15-ЛІТНИЙ ЮВІЛЕЙ ДІЯЛЬНОСТІ

В неділю, 1-го жовтня, 1944

В ГАЛИ УКРАЇНСЬКОЇ ГРОМАДИ ПРИ 22-тій і БРАВН УЛ.

Святочну промову виголосить пані Клявдія Олесницька, редакторка "Нашого Життя" Привіть від Централі С. У. А. зложить пані Олена Штогрин, місто-голова СУА.

ПОЧАТОК ТОЧНО В 6 ГОДИН ВВЕЧЕРІ

До Статті „Виховуймо Патріотів”

Справа патріотичного виховання наших дітей та молоді порушена редакторкою „Нашого Життя” у 8. числі журналу — це справа великої ваги та значіння. І чим більше будемо над нею розписуватися та роздумувати — тим краще для нас. Бо ніде правди діти, наші родичі тут, у Америці, таки дуже занедбали справу вщиплювання патріотизму у серця своїх дітей. Наша мати про все буде турбуватися: що би діти добре з'їли, чисто та гарно зодягнулися, щоб у школу пішли, мали розривку та відпочинок. А коли спитати її, чи виховує вона дитину в любові до всего, що українське, то вона махне рукою кажучи: „А навіщо дітям цього?” Вони тут роджені і там не пойдуть! Я сама мусіла втікати з цієї України — так мені там добре було!” — І не легко в'яснити такій жінці, що зле їй там було, бо над нашою прадідною землею вороги від віків панують, а булаб Україна вільна та та незалежна — життя там булоб таке, що нікому не требаб було кидати своєї землі та шукати на чужині долі.

І ще одно забуває така не-свідома мати. Коли вона не вчить своїх дітей любити та шанувати все, що українське — з них добрі американські патріоти теж ніколи не виростуть. Бо діти звикати будуть до цього, що американську землю треба любити лиш за це, що на ній мож достатно та вигідно жити. А коли придуть часи, що для Америки треба буде потерпіти — вони відмовляться цього. Так, як розпещена дитина, яка любить лиш цих, від яких дістає дарунки.

Тому згадана стаття на тему патріотичного виховання так слушно підчеркує це, що виховання дітей в зацікавленні та любові до всего, що українське — ні трохи не пошкодить їх американському патріотизмові.

Як нам братися за патріотичне виховання дітей та молоді?

Перш за все говорити дома по українськи. Держати в хаті українські шкільні читанки і перечитувати щоднини з дитиною по уступові. Прикрасити хату портретами наших великих людей, Тараса Шевченка, Давида Самборського, Володимира Великого і инчих.

Жалко, що нема у нас українського підручника історії з ілюстраціями для молоді, бо у американській школі наші діти вчать історії при помочі образків, то й українську в подібний спосіб більш охоче приймалиб.

А найважніше: нехай мати та батько будуть першими і найближчими приятелями дитини. Нехай проводять з дитиною кожен вільну хвилину та цікаляться усім, що цікавить дитину. Щоб дитина добре себе почувала дома — вертала туди радо, а не втікала звідтіля при кожній нагоді. Візьміть, родичі, дитину на представлення, чи відповідний „мувіс” на прохід, чи дайте їй инчу розривку, але таку, щоб з неї вона раділа спільно з вами та з вами брала у ній участь. Тоді дитина приваждеться до вас і до всего, що вам дороге.

Кажіть, родичі, своїм дітям, що по усіх американських каляжах та університетах сидять тисячі-тисячі людей та вчать чужих мов. Бо таке знання робить людину більш освіченою і потрібною для свого краю. А наші діти вивчивши дома українську мову можуть малим трудом досягнути це, для чого другі посвячують літа навчання по школах, видатки та мозольну працю.

Мати.

ЖІНКИ ДІСТАЮТЬ ВІЙСЬКОВІ ВІДЗНАЧЕННЯ

Сто п'ять американських жінок дістало, вже по сьогоднішній день високі воєнні відзначення за героїство та справність.

Найбільшу частину цих відзначень придбали військові шпитальні піклуни, а одній з них, Кетлін Даял із стейту Алабама припав Дістінгвішт Флаїнг Кросс — найвище воєнне відзначення, що його колинебудь одержала американська жінка. Кетлін Даял доказала справжнього героїства опікуючися двайцятьма раненими вояками, коли повітряний шпиталь, що перевозив їх з поля битви до постою, розбився в Новій Гвінеї.

Два повітряні шпитали охрещено іменем заслужених піклунок: Бланш Сігмен з Акрон, Огайо, яка згинула під час наступу в Італії, і Емілії Вебер з Тексасу, яка померла після двайцятьох літ служби для Червоного Хреста.

Робітниця Червоного Хреста Естера Ричардс з Сан Франсіско, дістала посмертне відзначення Червоного Серця за героїську смерть в Італії. Наділено теж декілька жінок високими відзначеннями за службу при організуванні та вишколі жіноцтва для воєнної служби.

Між нагородженими є жінки з тридцять двох стейтів.

Ширіть „НАШЕ ЖИТТЯ”

\$150—MUSKRAT—\$250

Надзвичайна нагода дістати чудове футро з MUSKRAT. Не знаємо коли знов буде така нагода тож вступіть ще сьогодні.

\$150.

* Ready made coats in three quarter Length and full Length Models. Belly skins. Small sizes only.

\$250.

Ready made coats of fine back skins Holland* blended. Three quarter and full Length Styles. Small sizes only.

* До ціни треба додати 20% федерального податку

Також маємо повний вибір футер з Persian Lamb, Skunk, Beaver, Silver Fox і т. д.

56

Michael Turansky

350 SEVENTH AVE., NEW YORK CITY

16th Floor

Lackawanna

Between 29th and 30th Streets

4-0973

Отворено щодня і в суботу до 5 години

БОЖКА СОЛІ

(Докінчення)

Я рада булаб частіше стрічатися з нею, бо як я завважила, то й вона доволі радо витала мене. Та навіть для лікуванців погода не все є ласкава. В дощевий час я терпіла і не мала змоги виходити із своєї кімнати. Проте я спромоглася, щоб відвідати концерт, що його давала відома скрипачка. На то-

З УРОДИН НА „НАШЕ ЖИТТЯ”

У 46-ому відділі США імени Ольги Басарабової, зготовлено несподіванку двом членкам, А. Березовській і Марії Сьпівак, які у цьому самому тижні обходили п'ятдесят-ліття уродин. Членки відділу приготували смачну перекуску та обдарували Ювілятки квітами і дарунками. При веселій гутірці та щирих бажаннях для Ювіляток, членки відділу не забули за пресовий фонд „Нашого Життя” та зібрали 15 дол. 40 центів.

Членка 46 від. США.

Ювіляткам многих літ, а відділові щира дяка!

„Наше Життя”

му концерті побачила я мою знайому в товаристві високого елегантного чоловіка. Вони дуже сердечно розмовляли й я догадувалася, що це її чоловік. Вона була відомо втішена й я пригадала собі, як колись у розмові жалілась вона на те, що чоловік її з приводу важких інтересів покищо не може приїхати до неї. Тому стрінувши мою знайому на найближчому проході, я привітала її з тою радісною подією. У відповідь вона жалісно посміхнулась.

— Це не мій чоловік, а мій зять. Він приїхав забрати Аму, бо вони вже поладнали всі труднощі, звязані з перенесенням його до нової місцевості. кувала. в ряді передомною ве-

Мене трохи збентежило те, що я знов так недолжно догадувалася і ми заговорили — про погоду. Вона, цебто погода, на правду устійнилась, я стала частіше проходжуватись, але з жалем завважала, що моєї знайомої я не стрічаю. Хлопчик бавився під опікою якоїсь пістунки і не звертав на мене ніякої уваги.

Де дівалася моя мила знайома? Чи не хвора вона?

Я полюбила ту жінку й при-

(Продовження на Стороні 8-ій)

НЕВІСТКА БОГДАНА ХМЕЛЬНИЦЬКОГО

(Продовження зі сторони 2-ої).

теві Лупула, Радзівілові, заявив, що не дарує своєї зневаги.

І справді: що тільки рани України погоїлися, Тиміш рушив знову „у свати”, на цей раз з 12 тисячами козаків та 5 тисячами татар. Лупул написав тривожне письмо до польського гетьмана Калиновського, що стояв з військом на кордоні Молдавії, Калиновський підсунувся, щоб заступити дорогу Тимошеві, аж під Батіг, і хоч Хмельницький перестеріг його листом, щоб у цю історію не мішався, рішився на бій.

Як вирішився цей бій — відомо. Калиновського армію змасакували. Лупул знов вислав послів, погоджуючись на весілля, але Богдан Хмельницький не дав уже себе здурити. Він відкликав військо аж тоді, коли Лупул прислав своїх свояків заложниками.

В серпні 1652 р. під Яси підїхав з трьома тисячами вибраних козаків гетьманенко. На зустріч йому виїхав Лупул і привітався з зятем поцілунком та довгою промовою. За Тимоша відповів Іван Виговський.

Як виглядав Тиміш? Румунські літописці, для яких подвійний погром Лупула був небудьяким болем та таньбою, змалювали взагалі Лупула, його двір, військо і дочку контрастово до козаків і їх володаря. Двох з них, Гане і Костін, описують напр., як Роксана плакала, що „йде за сина кріпака”, хоч їй товкмачили, що той кріпак міцніший королів. Пишуть, що Тиміш „тільки з обличчя подобав на людину, а з вдачі був звір” та що це був молодий парень зі слідами віспи на обличчі, середнього росту, кремезний, „простого вигляду”, в одежі цеглястої краски, в підбитій соболями мантії.

Та наскільки брехливі ці всі описи, це видно з чого іншого. Перш за все оба літописці несили скрити ового здивування, що козацькі коні були надзвичайні, а їх зброя, так як і зброя та одежа козаків, скапувала сріблом і золотом. Друге несподівано для всіх Роксана, добре вихована й високоосвічена дочка володаря, сподобала собі Тимоша з першого погляду, зовсім як і її мачуха, дружина Лупула Катерина. Не був він отже такий „вісповатий”, „простий” і „звір”, а коли 1 вересня 1652 р. відбувся в церкві св. Миколи їх шлюб і Тиміш по звичаю поцілував свою молоду дружину, „вона — пише літописець — розплакалася, але не був це плач розпуки, а плач вдоволення з при-

Woman's Role..

(Continued from Page 4)

lity in the country's political and cultural development. Hanna, third wife of Bohdan Khmelintsky, ruled exclusively over his household.

Mdme. Khmelintska held as important a post in public life as she had at home. Although she was of common Kozak origin her husband and the people held her in high esteem that treaties signed under her own name were recognized as valid documents of state. The queen of Poland once wrote her asking her to help in persuading the Hetman to make a treaty with Poland which Madame Khmelintska promptly counseled her famous husband not to do.

The many important diplomatic envoys who came to Ukraine hoping to win Hetman Khmelintsky's alliance with their countries made it imperative for his wife to entertain these ambassadors and to uphold diplomatic traditions with them as well as to maintain a safe balance between the ranks of the Kozaks and their wives.

When we consider the role occupied by Ukrainian women in the history of their nation we can safely say that there was not a phase of Ukrainian life and its development in which the women did not play a significant part side by side with their husbands. No task was too hard for them to undertake or considered foreign to their nature. Whether in their political, religious, social or home life, they knew how to make the best possible use of their energy, enthusiasm, patience and personal charm for the advantage of their nation.

It is only since the conquest of Ukraine by various foreign rulers that the rights of Ukrainian women and as a matter of fact of all Ukrainians have deteriorated.

In the life of Ukrainian-American organizations the women, young and old alike, have always taken as active a part as the men.

Especially at this time when sons, sweethearts and husbands are fighting another war, the opportunity arises for Ukrainian women to carry on the work they left behind them of spreading Ukrainian culture, knowledge about Ukraine and her struggle for independence.

As Ivan Franko says in his novel "Zakhar Berkut", our forefathers taught us that only the man (or woman) who remains alone and aloof from the community is weak, therefore must our strength be greater when gathered together in organized life such as in the "Soyuz Ukrainok", for only by striving together can we achieve progress.

The world of tomorrow must inevitably be a woman's world. Reading Ukrainian papers one is appalled at the length of the lists of our dead. Only the select fight wars and this is a terrible blow to our race. More than ever must the burden rest upon the shoulders of our women.

God grant wisdom and the power to us, the women not only of the Ukrainian race but of all the races to build a more peaceful world for the future!

воду щасливого закінчення сумнівів, що непокоїли її душу два роки”

(Продовження буде.)

БОЧКА СОЛИ

(Продовження зі Сторони 7-ої)

задумалась надтїм, що могло відсунути цю печаливу маму від її обов'язків. Я й не стямилась, як зайшла на грище, що по ньому увихались ситківкарі. Я цим спортом не дуже цікавилася, тож і повернула б відразу, якщоб одна жіноча сильветка не пригадувала мені моєї знайомої. Так, це вона! Гра-ла завзято з якимось чорнявим, струнким мужчиною, що лискавкою відбивав їй мячик. Вони робили це так зручно, що я з приємністю слідкувала за грою, колиб не накинулось мені дивне огірчення на мою знайому.

Чому вона залишила дитину пістунці, а сама ганяється тут по грищі й ще „скалить зуби” до цього чорнявого, дрючкватого парубища?

Я відвернулась і пішла до хати.

Увечорі я сиділа при вікні й споглядала то на чисте небо, що на ньому плив місяць, то на хідник біля пансіону, що по ньому проходили люди. Хотілось вмішатися між них і спробувати руху, а знов не хотілось кидати виду зоряного неба. Всеж таки я рішилася вийти. Ледви я найшлася на вулиці, побачила свою знайому. Вона йшла під руку із своїм партнером з грища. Він ка-зав:

— Олюню, ти так похапно не можеш рішатися, ми мусимо наперед обдумати...

— Тут нема над чим думати; я рішилася вже їхати з тобою і ніщо мене не спинить, — швидко перебила вона.

Мені не стало охоти до дальшого проходу. Жаль до злоби й суєте світа відібрав сили і я не могла навіть полюбуватися красою природи. Вночі мені снівся малий хлопчик, що зажурено снувався по парку й надармо кликав мами. На другий день я рішилася виїхати.

На вулиці я стрінула ту паню. Вона всміхнулась, наче хотіла до мене заговорити, але я в пору задержала її своїм ледяним поглядом. Нехай хоч із моєї сторони стріне її осуд за негідну поведінку.

Я виїжджала, щоб її не стрічати, але ми стрінулись ще при виїзді на двірці. Я вдавала, що не бачу, як вони проходили біля мене з пістункою та хлопчиком, одначе не могла стриматись, щоб не підійти до нього і спитати:

— Деж тебе везуть мала, обездолена дитинко?

— Ми вертаємось додому, обїзвалася пістунка. Пані рішилася вертати разом з чоловіком до міста.

— Ідемо додому, — повторив хлопчик.

Мені стало досадно за мій покvapно зложений осуд, та

ЦЕНТРАЛЯ ОДЕРЖАЛА

На Пресовий Фонд:

Відділ 24 Елизабет, Н. Дж., 5 дол.
Відділ 28 Ньюарк, Н. Дж., 5 дол.
Відділ 29 Вунсакет, Р. А., 29 доу.
Відділ 46 Філадельфія, Па., 15.40 дол.

На організаційну поїздку:

Відділ 24 Елизабет, Н. Дж., 10 дол.
Відділ 28 Ньюарк, Н. Дж., 7.50 дол.
Відділ 29 Вунсакет, Р. А., 15.00 дол.
Відділ 42 Філадельфія, Па., 16 дол.

На Організаційний Фонд:

Відділ 28 Ньюарк, Н. Дж., 5 дол., за 1944

Річна вкладка:

Відділ 7 Акрон, Огайо 10 дол. за 1944

Передплати:

Відділ 3 Нью Йорк Ситі	1	37
Відділ 24 Елизабет, Н. Дж.	2	16
Відділ 29 Вунсакет, Р. А.	8	40
Відділ 31 Детройт, Міш.	4	22
Відділ 44 Бостон, Месс.	4	10
Відділ 52 Філадельфія, Па.	2	5

Ювілейні книжки замовили:

Відділ 22 Джерси Ситі 25 примірників.

Відділ 28 Ньюарк, 10 примірників.

Централа СУА.

Phone: POPlar 5190

EMIL KULCHUCKY

NOTARY PUBLIC

REAL ESTATE INSURANCE

2231 Fairmount Ave.

PHILADELPHIA 30, PA.

МИХАЙЛО Ф. НАСЕВИЧ

Перший Український
ПОГРЕБНИК
на Філадельфію й околицю

MICHAEL F. NASEVICH
N.E. Cor. Franklin & Brown
PHILADELPHIA, PA.

Tel. MARKET 1320

Обслуга в день і ночі

MICHAEL DARMOPRAY

Real Estate - Insurance

NOTARY PUBLIC

Telephone, MARKET 3151

809 North Franklin Street
PHILADELPHIA, PA.

**MR. & MRS.
MIKE SYWULAK
CAFE**

Beer - Wine - Liquors
HOT PLATTERS

301 West Berks Street
PHILADELPHIA, PA.

REGent 8370

жаль, що самочинно збулась товариства дійсно милої людини.

— А тепер, пані, рішайте про „бочку соли”

Ми всі заявили, що вона не-обхідна. **Ж. Л.**